

ואז כוולם הלכו לים

זה היה חלומה של הוזה מפיראוס, כסרט רק לא ביום א' ואז כולם ילכו לים!"
אצל צעירי הטרור היהודי אין זה חלום לעתיד. זה היה הנהוג בעבר. ולולא אירעה תקלה, ואחר מהם כמעט טבע, היה זה יכול להימשך לנצח.

מרועו מפני שהם יכלו לסמוך על מישרההגבול, שקיבל לידיו את ליווי הצעירים אלה.
מישרההגבול הוא החילוני היחיד במדינת ישראל (אם אין לוקחים בחשבון את צד"ל). הוא מורכב בחלקו הגדול מדרוזים, שאין להם שום מוטיבציה לשרותם מלבד זו המקובלת אצל חילות שצבאים אחרים בעולם, כמו לגיוןהזרים הצרפתי: השכר, האבת-הנשק ורווחייה.

מכיוון שיחידה זו מופעלת, לרוב, נגד ערבים, טבועה השינאה לערבים עמוקה עמוק בכל הדרגות של חיל זה. למעשה זוהי יחידה מיקצועית למילחמה בערבים. כפי שהיו יחידות דומות במיש"ט טיים קולוניאלים אחרים.
על כן ברור שלרבים מאנשי מישרההגבול יש זיקה טבעית למחתרת הטרור, וגם לבריוניו של מאיר כהנא. כל מי שראה אותם בשטח, יודע זאת.

הפקדה צעירי הטרור היהודי בידי מישרההגבול כמוה כהפך קודת פצעי המאהב.

מרוע הש"ב מתנכל לי?

יש מחלתינפש ששמה פאראנויה ורה (פאראנויה אמיתית). סימנהיכר שלה הוא שהחולה מניח הנחה משוגעת לגמרי (העולם כולו נגרי מפני שאני הכי טוב, יש הוראה סודית של הממשלה להכשיל אותי בכל מקום מפני שאני אידיאליסט. אני אלוהי הנביא, הש"ב אותי מתנכל לי) ובונים סביב אמונה זו השקפתעולם הגיונית ושלמה. השיטה היא מושלמת, כך שכל חלק ממנה מוכיח את שאר חלקיה. ככל שהשקפה זו הגיונית, השיטות מושהות יותר — כן האיש חולה יותר. עצם ההגיון שבברבים מהוהה, בלמתי יתרה זה. סימפטום חוליה ומצב. צבוב הולך כזה הוא בדרך כלל אינטליגנטי למדי. הוא יכול להיות משכנע ביותר, מפני שהתנגדותו היא, בדרך כלל, נורמלית לגמרי. הוא יכול לנמק את דבריו בצורה הגיונית ולעורר אהדה למאבקי ולסיכוי.

(למשל: הוא המציא פאנטט שיציל את ישראל מכל צרותיה. תחת לבצע את הצעתו, שלחו אותו לבית-חולים לחולינפש. הרופאים אינם אלא סוכני ש"ב בית מוסיו, שנפקדים והוא למנוע את ביצוע הפאנטט. מפני שאפסטים השולטים במדינה אינם מפרגנים לו. עורכייהעיתונים, שהראו פנה אליהם, עשויים פים כמובן לקנוניה. המישטרה ועורכייהדין מכורים. האמריקאים והרוסים, שאינם מעוניינים בישראל הצבאית, שלחו את הסיאריא וצמאית, שלחו את הפאנטט שלו. וכן הלאה).

ליבני

דבריו. ליבני, הנאשם מס' 1 של מחתרת הטרור היהודית, מצטיין בהגיון טוטאלי.

הערבים כיהודה ושומרון מקבלים, לדרכי ליבני, מידי מדינת ישראל, תנאים שאין כדוגמתם בשום מקום אחר בעולם. אין הם נזקקים לשמירה כלשהי, ואין הם משרתים בצבא. אין הם צריכים לשמור על בתיהספר שלהם, וישוניהם אינם מוקפים בגדרות ובאורות, כמו ההתנחלויות היהודיות. בעוד שהיהודים יוצאים לצבא, יכולים בניגולה הערבים להרוויח כסף. אין הם משלמים מסיהכנסה ולמעשה גם לא מע"מ, מפני שהעסקים כיניהם נעשים במזמונים. הם מקבלים סובסידיות למזון, כמו היהודים. ביתה ירדניתהפסולת מנישקא אפלי דינאריה לכל ערבי הוזה. ערבים בניגולה הערבים ישקאו נתון להם הארץ לשיפור האיכות והכמות של תוצרתם החקלאית. ישראל בנתה באזור רשת עניפה של כבישים חדשים.

אחרי כל אלה, הערבים כפוייהטובה מתנכלים למתנחלים. הם מצביעים פיגועים, מיידיים אכזבים והורגים מתנחלים. מול כפיית טובה אכזרית" זו, כדרכי ליבני, אין זה מוסרי להתנהג כלפיהם בסובלנות. יש להטיל עליהם עונשים קולקטיביים.

הגיוני בהחלט. בתנאי שמקבלים את הנחתהיסוד: שהערבים בנגדה מערביית אינם אומה, תשואת החרות לאומית ככל אומה אחרת, ואינם מוכנים לחיות תחת שליטתו זו.

שום אומה אינה מוכרת את שאיפתה לעצמאות תמורת סובסידיות והורכה חקלאית. ואשר לכבישים הנדרים בנגדה — הם נבנו כולם לאפשר למתנחלים היהודים ולפני צרכיהם, ומטרת העיקרית היא לתפוס את המזון הנובע ממקום למקום מבלי לעבור, עד כמה שאפשר, בכפרים ערביים.

השיגעון של הנהגה (נא"ן עם פלסטיני") וההגיון של המסקנות — הגם סימנים מובהקים של פאראנויה ורה. ואולי אין היא נחלתם של ליבני והבריו בלבד?

חלום בכפר מנחם

אשה חכמה אחת, אמו של חייל צה"ל, כתבה מיכתב למערכת הארץ ובו הציגה שאלה לגבי הנהוג בנקודת פיקודי כן שלושה חודשים, שבו נמצא בנה.

בנה סיפרה לו כי הפעילות בקורס מתחלקת ללימודים עיוניים בכיתה ולפעולות בשטח. זמיהשנה מצטמצם לשלוש שעות בלילה, אשר בהן נכללת גם שמירה.

איך יכול אדם ללמוד משהו בתנאים כאלה, היא שואלת. בנה מספר לה שהוא נרדם בהרצאות. אם רוצים להרגיל את החניכים לתנאילחץ, מרוע לא לעשות זאת אחרי תקופת הלימודים העיוניים, כדי שיוכלו לקלוט את התורה שהם נדרשים ללמוד? נראה שלא השתנה הרבה בצה"ל מאז שעברתי אני קורס מס"כפים בכפר מנחם, באמצע מלחמת העצמאות. עברנו אימוני שדה של יום ולילה, התאמנו בכלינשק שונים, למרנו חבלה ומה עוד, ובין כל אלה שמענו הרבה הרצאות. לא ניתן לנו לישון אלא

כמה שעות פה ושם. התהלכנו כסהרורים. במשך רוב ההרצאות העיוניות ישנת.

אני זוכר שבאחת ההרצאות, באוהל גדול, הקשבתי בעמידה כדי שלא להירדם, ונשענתי על המוט המרכזי של האוהל. נימנמתי.

"אורי, אל תישען על המוט!" רעם לפתע קולו של מפקד הקורס. שנתן את ההרצאה. "הוא לא יפול!"
באותו רגע חלפה בראשי תמונה, שהיתה כל-כך נהדרת עד כי אני זוכר אותה גם עכשיו.
"אל תישען על המוט!" אומר המפקד, "הוא לא יפול!"
אני מזדקף. האוהל כולו מתמוטט על ראשו.

אבוי, הן חוזרות!

אני אלרגי ללהקות צבאיות. לא תמיד הייתי. אהבתי את הציבטרון של הפלמ"ח ואת הגיבעטרון של גיבעתי ב-1948. אך הלהקות של שנות ה-60' והלאה גרמו לי לעוראווז.

אולי זה שיגעון פרטי שלי. איני יכול לסבול את השירים (תמיד מתחשק לי לשאול אחרי השיר, כפי שנהגנו לשאול כשהיינו נערים: "סלח לי, יש לזה גם מנגינה?"). איני יכול לסבול את הבימוי, שאינו מקשר בין התנועות ובין התוכן (אם יש תוכן). את הבנות המתחננות. את הכהורים המתחננים כפליים. הכל עמד על רמה שביתספר תיכון אמריקאי ממוצע היה מתייבש בה.

במשך זמן צלמנו ממירקע הטלוויזיה. יתכן שהיה לי חלק צנוע בכך. ניסיתי לשכנע את מנהליהטלוויזיה, שנהגו לסתום את החורים שבין התוכניות כשיריהלהקות, להחליפם בתשדירים קצרים על נוף הארץ, על תאונות-דרכים וכו'. (הצעתי גם תשדירים על יחס אדם לרעה, אך בואת לא הצלחתי לשכנע).

עכשיו הן חוזרות. מישוה החליט שבעידן זה זה קיצוצים אין צה"ל יכול להתקיים בלעדיו.

בסדר. שהחיללים יסבלו. הם יודעים שהשרות הצבאי אינו ערוגה של שושנים.

אך מרוע, למען השם, א נ ח נ ?

תותח נ"ח

לרגל ירידההספרים הייתי באירוע, שבו מושרה הגרמנית כירושלים. מובן המורים הגרמנים ואנשי המושבה הגרמנית בירושלים. מובן שפרשת ביטבורג צצה בכל השיחות.

שוחחתי עם גרמני בעל זקן לבן ארוך, כבן גילי, הפועל ככומר בירושלים. אנחה כמעט מאותו הספר. הוא היה מור החובשה שבה נולדתי. בימי מלחמת העצמאות, כך סיפר, לא היה כומר חובשה רשמי בוורמאכט. מסתבר שגם ברייך השלישי היו כמרים צבאיים, בסלנג של הטוראים קראו להם תקנ"ח ותאנ"ח — תותח קאתוליקי נגד"חטאים". ותותח אוואנגלי נגד"חטאים".

האיש שהיה שבוימילחמה ברוסיה במשך ארבע שנים, תמך במחווה של רונלד רגן בביתבורג, ותמה על כי התנגדתי לה בתוקף. הוויכוח התמקד, בסופו של דבר, בשאלת מהותו של הוואפראס"א.

בעיניו, כחייל קרבי לשעבר, אנשי האס"א החמוש היו חיילים ככל האחרים, שלחמו כאומץ-לב למען המולדת. הוא פגש בהם בחזית, וחי איתם בשבי. בעיניו היה ההבדל בין האס"א הרגיל

האס"א הקרבי כהבדל בין יום ולילה. הסברתי לו שלדירי אין — וכלל לא יכול להיות — הבדל כזה. למרות שכבר כי רוב אנשי האס"א החמוש היו בוורא חיילים רגילים, שררו את האותיות האס"א החמוש משמעות שתיוכר גם בעור אלף שנה, כהתגלמות הרשע. גם לולא ביצע האס"א החמוש פישעיימילחמה רבים, די היה בעצם השתייכותו למיסגרת פושענית זו, בפקודות הארכירוצה הינריך הימלר, כדי למנוע כל מחווה של תפישות ומחילה עימו.

"יש לנו אופטיקה שונה בעינינו זה", אמר הכומר בצער. אחר-כך ביליתי בחברת גרמניה האחרת. יצאתי עם כמה זוגות צעירים למיסעדה ירושלמית נחמדה, ליד בניין ימק"א. המלצרית היא נורווגית — ושאלו האירוויזיון כל הנורווגים מרחפים בעננים. נדמה לי ששתי המילים היחידות בעברית שידעה היו "חזה עגל".

הגרמנים היו נחמדים. השיחה קלחה כהומור וכרוח טובה. כולם נולדו אחרי נפילת הרייך השלישי. עלה על רעתי שוהיה הנהגה האמיתית בארולף היטלר: הנה אנחנו יושבים בערב חמסיני ירושלמי נעים, ישראלים וגרמנים, ביום השנה ה-40 למפלת הפייהרר.

למען המולדת

כל מיני אנשים חכמים אמרו כל מיני דברים חשובים על ההתנגשות בין האידיאלוגיות במילחמה הגדולה שהסתיימה לפני 40 שנה — מילחמה בין הפאשיזם והקומוניזם, או בין הדמוקרטיה והרודנות.

זהו תיאור מוגזם בשני קצוות התמונה. אין ספק שהיטלר פעל מתוך מניעים אידיאולוגיים מטורפים. תורת הגזע, האמונה בנחיתות היהודים, הדארוויניזם הלאומי שלו — כל אלה הינחו אותו הלכה למעשה, וגרמו למילחמה.

אך מתחת למניעים אישיים ורעיוניים אלה פעלו גם הפעם תהליכים היסטוריים גורליים יותר עמוקים. מבחינה מסוימת היטלר אכן היה יורשו של נרליון. הרייך השלישי היה האחרון של אירופה להתאחד ולהתגבש כמעצמה עולמית, כדי למנוע את חלוקת העולם בין הרוסים והאמריקאים. למרבה אסונה של אירופה נעשה נסיון זה תחת דגל הנאציזם. בהתנגת גאון מטורף, כמילחמה הרגו בנייארופה איש את רעהו. התוצאה הייתה הפוכה מול שהיטלר התכוון אליה. האמריקאים והרוסים חילקו ביניהם את גרמניה ואת אירופה, ודואגים ביחד לכך שהחלוקה תהיה ניצחית.

כך נראו הרברים בקצה אחד של התמונה ההיסטורית — עולמם של המנהיגים. גם בקצה השני — עולמם של פשוטי העמים — היתה המילחמה רחוקה מלהיות אידיאולוגית בעיקרה. האנגלים לא לחמו רק נגד הרודנות, למען דמוקרטיה ולראיה: הם יצאו לקשור חבלים לרות בריתית, למען דמוקרטיה. ולראיה: שהיתה התגלמות הולדת. בתחרות על הכתר המועצות, רצחיהעמים, לא נפל סטאלין מהיטלר.

הבריטים רצו, קודם כל, למנוע את השתלטות הגרמנים על אירופה — מטרה בריטית עיקריתיומין. כמשך מאות בשנים לחמה בריטניה כמדינה עתידה האירופית החזקה ביותר — הספרדים, ואחריהם הצרפתים, ואחריהם הגרמנים. היסטוריונית, שדיברה השבוע בטלוויזיה, התפלאה על כי במהלך המילחמה השתמשה התעמולה הבריטית נגד היטלר בסיסמות ממילחמת העולם הראשונה. אין כאן כל מקום לתמיהה. בעיני הבריטים, המילחמה השניה היתה המשך ישיר של המילחמה הראשונה, המילחמה נגד "ההונוים", ה"הונקרים" וה"המיליטריזם הפרוסי".

בשלב החייליים הגרמנים, המילחמה היתה קודם כל מילחמה על ארצם. הם הוסיפו להילחם, בעקשנות שלא תיאמן, זמן רב אחרי שכל ילד בגרמניה ידע שהנאציזם גמור, ואחרי שקיסמו של היטלר נמוג. הם לחמו עד שה

שכבו האחרון של ארצם גרמניה נכבש — ולמחרת איתם כמעט ולא נותרו נאצים בגרמניה.

על מה לחם החייל הגרמני, בתודעה שלו? על על תורת ה"גזע", ולא על רעיונות מוסריים קאמפף. אלא — כך האמין —

על הגנת גרמניה מפני "החיות הכולשביקיות", העתירות לאנסו כל אשה גרמנית, ומפני האנגלים סאכסים, שזממו לפרק את גרמניה.

סוברורב

גם החיילים הסובייטיים, ש-הם החיילים הסובייטיים, ש-הם החיילים הסובייטיים, ש-

נפשם למען הקומוניזם. סטאלין היה הראשון שהכיר בכך. כמה ימים אחרי הפלישה הגרמנית הוא קרא לרוסים להתגייס למילחמה הפאטוריונית הגדולה, בשם הגיבורים הלאומיים של רוסיה — אנאקלסר, אנכנסקי, סבורוב ומוידיא, קוסיגור, מצבוקי, מרגיש ומגולדמן.

אחר-כך החליף את האינטרנציונל כהימנונה של הצארים. אחר-כך החליף את השם "הצבא האדום" והחזיר את העיסורים וסימניההדרגה למדים. הוא ידע שאנשים מתים למען מולדת, למען הבית והילדים — לא למען הארכס ואנגלס.

לא הקומוניזם ניצח את הפאשיזם, אלא אמארוסיה את הפאטרילאנד הגרמני, בעזרת הכהורים שכאו מן הצוקים הלכנים של דובר.

וגם אנחנו, ב-1948 והלאה, לא לחמנו למען האידיאלוגיה הציונית — אלא כדי לשמור על מדינתנו, על מישפחותינו. על קיומנו בארץ הזאת.

וגם אנחנו, ב-1948 והלאה, לא לחמנו למען האידיאלוגיה הציונית — אלא כדי לשמור על מדינתנו, על מישפחותינו. על קיומנו בארץ הזאת.

וגם אנחנו, ב-1948 והלאה, לא לחמנו למען האידיאלוגיה הציונית — אלא כדי לשמור על מדינתנו, על מישפחותינו. על קיומנו בארץ הזאת.